

sig ret stærkt imod forskellige af mine Udtalelser, idet han opfattede dem, som om jeg vilde sigte Udenrigsministeriet for kun i ganske utilstrækkelig Grad at have sin Opmærksomhed henvendt paa Østersøspørgsmaalet, paa hele det baltiske Problem. Jeg har ikke sagt noget herom, jeg har sagt, at jeg fandt, at den Tendens, der var fremtrædende i dette Lovforslag, var et Vidnesbyrd om, at man ikke ved Udformningen af Lovforslaget havde ofret dette vigtige Spørgsmaal den fornødne Opmærksomhed. I denne Forbindelse understregede den højtærede Minister, at vort Land havde den fyldigste og mest omfattende Repræsentation i Balticum. Det maa være en Fejltagelse af den højtærede Udenrigsminister, og det kan jeg ikke lade staa uimodsiget. Jeg tillod mig, da jeg første Gang havde Ordet, at fremhæve den stærke og omfattende Repræsentation, vort svenske Naboland havde i det Land, som er Balticums Hovedland, nemlig Letland. Jeg pegede paa, at her havde Sverige et helt Gesandtskab, en udsendt Gesandt, en 1ste Legationssekretær, der tillige var Konsul, en 2den Legationssekretær og en Landbrugsattaché med Bopæl i Riga. Men hvorledes stiller det sig, naar man sammenligner Danmarks og Sveriges Repræsentation i de tre Østersølande, Estland, Letland og Litauen? Ja, saa er Forholdet dette, at i Riga har Sverige som nævnt et helt udsendt Gesandtskab og vi en udsendt Konsul med Titel af Generalkonsul, som nu altsaa foreslaas strøget. I Reval, Estlands Hovedstad, har vi en honorær Konsul, Sverige en udsendt Konsul. I Kovno, Litauens Hovedstad, har vi en udsendt Konsul med Titel af Generalkonsul, og Sverige har i Kovno ogsaa en udsendt Konsul. Saa har vi ganske vist f. Eks. i Kovno en udsendt Legationssekretær og i Reval en udsendt Konsulatssekretær med Titel af Vicekonsul, medens Sverige de to sidstnævnte Steder ingen udsendt Vicekonsul har. Men Sverige har i alle de tre baltiske Landes Hovedstæder en udsendt Repræsentation, saa jeg synes ikke, den højtærede Udenrigsminister under Hensyn hertil kan sige, at Danmark er det fyldigst repræsenterede Land i Balticum. Det kommer dog formentlig an paa hele Repræsentationens Karakter.

Jeg vil haabe, at Sagen under den fortsatte Behandling i Udvalget vil blive Genstand for en meget indgaaende Prøvelse, og jeg tager ogsaa de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem Hr. Vang-

gaard, Venstres Ordfører, som et Vidnesbyrd om, at man vil bestræbe sig for at føre Forhandlingerne om dette meget vigtige Lovforslag paa en saadan Maade, at der virkelig ud af dette kan komme noget, der er til Gavn for Udenrigstjenesten her i Landet, og saaledes, at den Linie, som ubrudt har kendetegnet det danske Udenrigsministeriums Organisationslove fra 1907—08 indtil i Dag, ogsaa i Fremtiden fastholdes.

Hans Rasmussen: I den meget skarpe Kritik, der her under dette Møde er fremført fra konservativ Side i Anledning af Udnævnelsen til Genève-Konferencen, fremkom der for et Øjeblik siden nogle meget stærke Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Jeg er overrasket over disse stærke Bemærkninger, selv om det ikke hører til Sjældenhederne, at netop dette ærede Medlem bruger stærke Ord, hvad jeg i Almindelighed heller ikke beklager mig over. Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel i sin Omtale af den forhenværende Udenrigsminister kom saa langt ud, at han syntes at ville betegne Grev Carl Moltke som en Mand, der talte op ad Vægge og ned ad Stolper, men i Virkeligheden intet sagde, med andre Ord vilde fremstille den forhenværende Udenrigsminister som en Attrap, man kun vilde have liden Nytte af ved en Konference som den, her er Tale om, saa ønsker jeg at sige, at denne Opfattelse kommer sikkert det ærede Medlem til at staa noget ene med. I alt Fald vil jeg protestere mod de fremførte Bemærkninger. Jeg mener, jeg har god Grund til at protestere mod en saadan Bedømmelse af den forhenværende Udenrigsminister. Jeg mener, at der ved hans Gerning saavel ude i det fremmede som i den Periode, da han stod paa en fremskudt Post herhjemme, er vist, at han ikke blot er en Mand, der har været i Stand til at omgaas mange forskellige Mennesker og repræsentere vort Land paa udmærket Maade, men at han tillige er en Realiteternes Mand. Det er, mener jeg, blandt andet bevist ved hans Gerning ved Tilvebringelsen af Voldgiftstraktater og ved Behandlingen af økonomiske Anliggender. Jeg skulde tro, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel, der paa nærmere Hold i det udenrigspolitiske Nævn har haft Lejlighed til at studere denne Side af den forhenværende Udenrigsministers Virksomhed, maa erkende, at han vejede noget mere, end man maatte faa Indtryk af ved den Omtale, som det ærede Medlem her i Aften tillod sig at fremføre.